

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

שניאורסאהן

מליובאוויטש

במדבר

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק חי
(תרגום הפשי)

יוצא לאור על ידי
"מכון לוי יצחק"
כפר חב"ד ב'

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים ושש לבריאה

במדבר

[לא יתכן לומר, שרש"י אומר כך מפני ההכרח שבסיום הפסוק, "והזר הקרב יומת", המדבר אודות זר המבצע אחת מעבודות הכהנים, ולכן הכרחי לומר שגם בתחילת הפסוק מדובר על עבודת הכהנים. מפני שאם כך הוא הדבר, היה רש"י מצטט ב, דיבור המתחיל" גם את המילים של סוף הפסוק, או, לפחות רומז להן באמצעות הביטוי, "וגומר".

ואמנם, סוף הפסוק איננו מחייב הסבר זה, שהרי ניתן לומר, ש, "והזר הקרב יומת" איננו המשך לענין של, "ושמרו את כהונתם", אלא ענין אחר].

כמו־כן יש להבין: מדוע מצטט רש"י ב, דיבור המתחיל" גם את המילים, "ושמרו את", ואיננו מסתפק בציטוט המילה, "כהונתם" בלבד, שאותה הוא מסביר?

ב. הקשיים המתעוררים לפי פרש"י

תוך לימוד דברי רש"י נראה במבט ראשון ש, קבלת הדמים וזריקה והקטרה" הן דוגמאות ל, "עבודות המסורות לכהנים". אך אם נאמר כך, אינם מובנים מספר דברים כדלהלן:

(א) האריכות בדברי רש"י. (א) לשם מה מביא רש"י דוגמאות? היה עליו לומר בקיצור "עבודות המסורות לכהנים". (ב) אם הוא מפרט כדי לשלול את העבודות המתבצעות לפני קבלת הדמים, מתאימה יותר, לכאורה, ההתבטאות, "מקבלה ואילך"⁷ עבודות המסורות לכהנים". (ג) אם אמנם צריך לפרט דוגמאות, מדוע דוקא שלוש דוגמאות אלו?

א. דברי רש"י ואבן עזרא על המילים, "ושמרו את כהונתם"

בפסוק¹, "ואת אהרן ואת בניו תפקוד ושמרו את כהונתם והזר הקרב יומת", מסביר רש"י² את המילים, "ושמרו את כהונתם" ואומר: "קבלת דמים וזריקה והקטרה"³ ועבודות המסורות לכהנים". כלומר, רש"י סובר שב, "כהונתם" הכוונה היא לעבודות הכהנים, ופירושה של המילים, "ושמרו את כהונתם" הוא, שאין להתיר ל, "זר" לבצע אחת מעבודות אלו⁴ ("והזר הקרב יומת").

לעומת זאת מפרש אבן־עזרא⁵ את המילים, "ושמרו את כהונתם" באופן אחר: "שלא יבוא לידי פסלות". כלומר, הכהנים צריכים לשמור את עצמם (את כהונתם שלהם), שלא ייפסלו לכהונה (על־ידי טומאה וכדומה).

יש להבין: מנין לרש"י שיש להסביר את המילה, "כהונתם" שלא כפשוטה (הכהונה עצמה, כפירושו של אבן־עזרא), אלא, "עבודות המסורות לכהנים"⁶?

(1) פרשתנו ג, י.

(2) בד"ה השני. וראה לקמן בפנים ס"ג השייכות דפרש"י זה לד"ה הראשון.

(3) בדפוס ראשון (וכן בכמה כת"י) דרש"י: והקטר.

(4) ראה גם אברבנאל וספורנו כאן.

במשכיל לדוד מפרש שכונת רש"י היא ד, "ושמרו" פירושו, "שתהי' (העבודות) דוקא בטהרה" (עיי"ש). אבל פירוש זה לא נרמז אפילו ברש"י [משא"כ אם, "ושמרו את כהונתם" הוא הקדמה ל, "והזר הקרב יומת" – שאז אי"צ רש"י לפרש במה היא השמירה].

(5) ועד"ז פי' בחזקוני כאן.

(6) משא"כ בפ' קרח (יה, ז) שמפורש, (תשמרו את כהונתכם) לכל דבר המזבח וגו'.

(7) פרש"י ויקרא א, ה.

(* יוש שפירושו כן גם כונת הראב"ע דלקמן בפנים.

לאהרן ובניו, כפי שרש"י⁹ מסביר, "תפקוד" – "לשון פקידות...". אם, "ושמרו את כהונתם" מכוון לכך שעל הכהנים להישמר, שלא יבואו לידי פסול" בכהונתם (כדברי אבן-עזרא), הרי אין זה תפקיד חדש¹⁰ – הן הם כבר הוזהרו על כך בפרשת אמור¹¹ בפירוט שמירת הבהן על כהונתם¹².

לפיכך סובר רש"י שהתפקיד החדש כאן הוא להזהיר שזו לא יבצע את ה"עבודות המסורות לכהנים". המילים, "ושמרו... והזר הקרב יומת" מדברים אודות אותו תפקיד.

בכך יובן מדוע מצטט רש"י ב"דיבור המתחיל" גם את המילים, "ושמרו את", שמבטאות לשון של ציווי לתפקיד, שהרי ההוכחה לפירושו היא מכך שהפסוק מפרט כאן את התפקיד החדש לאהרן ובניו.

ד. שאלה נוספת המתעוררת על הפסוק

רש"י מתרץ עוד קושי שמתעורר בפסוק: גם הפסוקים הקודמים¹³ וגם הפסוקים הבאים¹⁴ מדברים על הלויים (עבודתם, מנינם ועוד), וכיצד איפוא מתאים לכאן הציווי לאהרן ובניו – הכהנים – "ושמרו את כהונתם"? מקומו של הפסוק הוא, לכאורה, לפני כן¹⁵, כאשר התורה אומרת, "אלה שמות בני אהרן הכהנים המשוחים אשר מלא ידם לכהן", או במקום דומה לזה.

(ב) הסדר בדברי רש"י: תחילה הוא מציין את הדוגמאות, ורק אחר-כך, "ועבודות המסורות לכהנים", בעוד שהיה צריך להיות להיפך: תחילה הכלל, "עבודות המסורות לכהנים", ורק אחר-כך הפרטים, כגון קבלת דמים...".

ג) ועיקר: אם קבלה, זריקה והקטרה הן, כמוסבר לעיל, "עבודות המסורות לכהנים", היה צריך להכתב, "ושאר עבודות המסורות לכהנים"?

מן האמור לעיל מובן, שרש"י מתכוון לומר ש"ושמרו את כהונתם" כולל שני סוגים שונים: (א) קבלת דמים וזריקה והקטרה – עבודות שאינן "מסורות לכהנים". (ב) "ועבודות המסורות לכהנים" – סוג אחר. ואם כך תמוה:

(א) רש"י עצמו כבר אמר בתחילת פרשת ויקרא⁸, "מקבלה ואילך מצוות כהונה", וכיצד, איפוא, ניתן לומר ש"קבלת דמים וזריקה והקטרה" אינן מן ה"עבודות המסורות לכהנים"?

(ב) אם ימצא הסבר לכך ש"קבלת דמים וכו'" אינן "עבודות המסורות לכהנים", הרי אין מובן: מנין לרש"י הוכחה שב"ושמרו את כהונתם הכונה היא גם לעבודות שהן אינן "מסורות לכהנים"?

ג. ההכרח לכך שהכוונה היא לעבודות המסורות לכהנים

הביאור בזה:

ההכרח לכך שב"ושמרו את כהונתם" הכוונה איננה לעצם הכהונה (כפי' האבן עזרא) אלא ל"עבודות המסורות לכהנים": פסוק זה מופיע לאחר ההוראה על תפקיד ומינוי חדש

(9) כאן בד"ה הראשון.

(10) ובראש"י ע' כאן מפרש, "תפקדם" – "לתת פקודה כו'".

(11) ראה גם שמיני י' ט"ז וברש"י שם. ועוד.

(12) וגם: לפירוש הרב"ע אינה מובנת השייכות ד"ושמרו ג'" לכללות פרשה זו.

(13) ג, ה ואילך.

(14) שם, יא ואילך.

(15) פסוק ג' (או אחרי פסוק ד').

ל"קבלת דמים וזריקה והקטרה", הרי ברור שהאזהרה, "ושמרו את כהונתם" חלה על כל העבודות, גם אלה שהיו מלכתחילה, מסורות לכהנים, מתוך קל-והומר.

מכך מובן, שמן הגלמד על עבודת הלויים ניתן היה להסיק של"זר" מותרות עבודות מסוימות במשכן ובמקדש, ולכן מציינת התורה מיד, "ואת אהרן ואת בניו תפקוד... והזר הקרב יומת".

1. הסברא שעבודות אלו

מותרות ללויים נובעת מדיני

קרבן פסח

היכן מוצאים שבני ישראל עשו את העבודות המוזכרות לעיל, עד כדי כך שבגלל זאת קיימת אפשרות לסברא שעתה הן שייכות ללויים (בשליחות בני ישראל)?

דברים אלו מפורשים בפשוטו של מקרא¹⁷ בפרשת בא¹⁸:

בענין קרבן פסח במצרים נאמר הציווי, ולקחו מן הדם ונתנו על שתי המזוזות... ואכלו את הבשר... צלי אש... על כרעיו ועל קרבו". רואים, איפוא^{18*}, שבני ישראל עשו שלשה דברים: (א), ולקחו מן הדם, הכוונה בכך היא (כפי שמסביר רש"י) ל"קבלת הדם". (ב), ונתנו... – במקום עבודת ה"זריקה"¹⁹. (ג), "צלי אש" – כעין עבודת ה"הקטרה"²⁰ על

ה. יש כאן מקום לטעות

עבודות מסוימות מותרות ללויים

והביאור בזה:

על האמור קודם-לכן¹⁶, שעל הלויים לשמור את "משמרת בני ישראל", מסביר רש"י: "שכולן היו זקוקין לצרכי המקדש אלא שהלויים באים תחתיהם בשליחותם...".

וכיוון שהלויים הם שלוחי כל בני ישראל, "לצרכי המקדש" היה מקום לומר, שהעבודות בהן אנו מוצאים שגם ישראלים ביצעו אותן (כדלקמן), מותרות, או צריכות להיעשות, אחרי הקמת המשכן, על-ידי הלויים, תחתיהם בשליחותם".

וזהו כוונת רש"י בכך שעל "ושמרו את כהונתם" הוא מפרט: "קבלת דמים וזריקה והקטרה", כי אצל עבודות אלה מוצאים, שכל בני ישראל בצעו אותן לפני כן (כפי שיוסבר להלן בסעיף ו), ולכן ניתן היה לחשוב שעתה מבצעים אותן הלויים, תחתיהם בשליחותם, ולפיכך כתובה מיד האזהרה, "ושמרו את כהונתם והזר הקרב יומת".

בכל זאת אין רש"י מסתפק בכך, ומוסיף גם את הסוג השני, ועבודות המסורות לכהנים – אלה הן העבודות שנמסרו מלכתחילה לכהנים – למרות שאין אפשרות לסברה שגם לזר (ללוי) מותר לבצע: כיוון שכאן מוכרח להאמר הציווי, "ושמרו את כהונתם" בקשר

17 שלכן אי"צ רש"י לפרשו, כי מכיון שהוא סיפור מפורש בפשט"מ, בודאי אפילו ה"בן חמש" למקרא זוכר אותו.

18 יב, ז"ט.

18* וגם ע"ד ההלכה כן הוא. וראה צפע"נ עה"ת פ' בא. וש"נ. וראה לקו"ש חכ"ו ע' 78 ואילך.
19 להעיר ג"כ מלשון רש"י (שם, כב), לשלש המתנות".

20 ראה פסחים צו, א: "אימורי פסח מצרים היכא אקטרינהו... שויסקי עבדו". ובמאירי שם: "שצלאום בשפור ושרפום לשם גבוה". אבל ברי"ח שם: "כלומר צלו אותם מיני מאכל ואכלום" [וכ"ה בערוך ע' שויסקי. פסקי רי"ד פסחים שם. וראה פרש"י קדושין ע, א ד"ה בר שויסקל]. וצ"ל שההיתר לאכלם הוא מפני שעדיין לא נצטוו על איסור חלב. אבל קשה לומר בפשט"מ שכל בני אכלום, שהרי בודאי כו"כ מבני" קיימו כל התורה כולה

אש המזבח.

לכך גם בשאר הקרבנות הכתובים בתחילת ספר ויקרא, אך אין מצויין בפסוק שגם העבודות של פסח דורות (ושל מעשר²⁴) חייבות להיעשות רק על-ידי כהנים²⁵.

ז. ההוראה מכך בעבודת ה':

אם ישנו הבדל כזה בין הסוגים השונים בתוך בני ישראל עצמם (שעליהם נאמר²⁶ באופן כללי, על כולם, „ואתם תהיו לי ממלכת כהנים...“), שאפילו עבודות שיש לבני ישראל קשר אליהן, אלא שהן „צרכי המקדש“ שלהם, בכל זאת חל עליהם ציווי חמור של „והזר הקרב יומת“ – לא רק שאין הדבר גורם לתוספת קדושה, אלא להיפך, הוא גורם לענין ההעדר של עצם מציאותם („יומת“),

בודאי ובודאי וכל שכן כאשר מדובר על המחיצה וההפרדה שבין ישראל לעמים, שכאשר רוצים „לערב“ (שלא באמצעות גיור כהלכה) „זר“ אמיתי, זר באמת, אחד מן ה„עמים“^{26*}, בתוך עם ישראל, תוך חישוב מוטעה, שאמנם יש כאן סכנה גדולה לעם ישראל, אך נעשית כאן טובה לגוי – הרי האמת היא בדיוק להפך: גם בשבילו זהו נזק עצום הוא הופך לתקלה גדולה לכולם, עד

לפיכך ניתן היה לחשוב שגם אצל פסח דורות (הדומה לפסח מצרים, ואשר לכן נלמדות הלכות שונות בפסח דורות מפסח מצרים, כמובא בפירושו רש"י לפרשת בא²¹) שייכות עבודות אלו לבני ישראל²², והלויים עושים זאת, „תחתיהם בשליחותם“, כדי למנוע זאת מופיע מיד האזהרה, „ושמרו את כהונתם, קבלת דמים וזריקה והקטרה...“, כפי שהוסבר לעיל²³.

ההשאלה: כיצד ניתן לחשוב שעבודות אלו יכולות להתבצע גם על-ידי לויים, בעוד שרש"י מסביר בפסוק המופיע לפני-כן ש„מקבלה ואילך מצוות כהונה“ (כפי שצויין לעיל בסעיף ב') איננה קשה כלל, שהרי פסוק זה (ופירושו רש"י) אמורים לגבי עולה (ובדומה

עד שלא ניתנה, כמדובר כמה פעמים – וגם ע"פ פש"מ (לפרש"י).

ובכל אופן, מכיון שצלאום ע"פ הציווי (גם את"ל שאח"כ אכלום) ה"ז דוגמת הקטרה.

(21) ראה לדוגמא: יב, ו (ד"ה קהל עדת ישראל). שם, מז"י. וראה פרש"י שם, יד (ועוד). רמב"ן שם, ט. וראה גם פרש"י בעלותך ט, ג.

(22) ולהעיר ע"ד ההלכה מדעת היראים (סימן תה. ובהשלם – תטו) דמצות קרבן פסח היא: „צוה הקב"ה את ישראל שיעשו את הפסח .. ועשיית הפסח היינו שחיתנו וזריקת דמו והקטר אימוריו .. ואע"פ שזריקת דמו כו' כהנים עושים ולא ישראל כיון שהקרבן של ישראל ובמצוות ישראל עושים כו'“.

(23) ועפ"י צ"ע מי עשו העבודות בפסח מדבר שהקריבו ביי"ד ניסן בשנה השנית לצאתם ממצרים (בהעלותך ט, א ואילך) – שהרי הציווי דפרשתנו ה' לאח"ז, באחד לחדש השני גו" (ריש פרשתנו).

אבל ראה פרש"י בעלותך שם, ז: יורק הדם עלינו בכהנים טהורים.

(* שהרי לפרש"י (שם, מג), ביי"ד בניסן נאמרה להם פרשה זו – היינו. שהידיים שבפרשה זו נאמרו לפסח מצרים (ומש"כ להראב"ע שם). ונלמד מזה גם לפסח דורות, כבפנים.

24) וגם בבכור נאמר רק לקמן (קרח יח, יז) „את דמם תזרוק גו' ואת חלבם תקטיר גו'“. וא"כ קודם הציווי דפ' קרח מקום לטעות שאפ"ל ע"י הלויים [אבל יש לחלק – כי בכור צריך ליתן לכהן ואינו שייך כלל לישראל].

25) וע"ד ההלכה נלמד זריקה וכו' דפסח ומעשר ממש"ג בבכור (כנ"ל בהערה הקודמת), „את דמם תזרוק גו'“ – זבחם לו, א – וא"כ צ"ל ע"י כהן („תזרוק“, „תקטיר“).

אבל: (א) הכתוב נאמר לאחרי פרשתנו (כבהערה הקודמת). (ב) וענין: דרשה הנ"ל לא הובאה בפרש"י, פשוטו של מקרא.

26) יתרו יט, ו. ובבעה"ט שם: כהנים גדולים. [אבל בפרש"י: שרים].

26*) שאפילו הטובים שבהם – עליהם נאמר ועמדו זרים (ישעי' סא, ח). ולהעיר מערכין יא, ב.

להיפך ממציאאותו²⁷.

רק כאשר אין משנים את מעשיו של בורא העולם ונותן התורה, „המבדיל בין ישראל לעמים“, ניתן להגיע לשלום האמיתי²⁸ ולטוב

בעולם, לכל באי עולם²⁹.

(משיחת ש"פ במדבר תשל"ד)

(29) שכולל גם או"ה (משנה ר"ה פ"א מ"ב. וראה רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ג: כל אחד ואחד מבאי העולם. שם סוף הל' שמיטה ויובל. ולהעיר ממש"כ (הל' מלכים ספ"ח) דחסידי או"ה יש להם חלק לעוה"ב. וראה לקו"ש ח"ח ע' 345-6 בהערות).

(27) ראה סנהדרין נח, סע"ב: אזהרה שלחן זו היא מיתתו.
(28) ראה זבחים (קטו, סע"א) שאו"ה באו - במ"ת - לבלעם והרגיעם שה' נותן התורה לישראל כו' בשלום.

לזכות

כ"ק אדוננו מזרנו זרבינו

מלך המשיח

ויה"ר שע"י קיום הוראת

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח (בשיחת ב' ניסן ה'תשמ"ח)

להכריז **יחי**, יקויים הבטחתו הק',

שההכרזה תפעל 'ביאת דוד מלכא משיחא'

יחי אדוננו מזרנו זרבינו מלך המשיח

לעולם ועד

הוספה

בשורת הגאולה

ע.

יש לומר – שהמקדש דלעתיד (ש"בנוי ומשוכלל יגלה ויבוא מן השמים¹) יתגלה תחילה בהמקום "שנסע מקדש וישב שם"² בזמן הגלות ("בית רבינו שבבבל"³), ומשם יועתק למקומו בירושלים.

. . . ואולי יש לומר, שמרומז בלשון הרמב"ם (בהלכות מלך המשיח⁴) "ובנה מקדש במקומו" – דלכאורה: מהו הצורך להשמיענו כאן שבנין המקדש הוא במקומו? ולאידך, למה אינו מפרש המקום, "ובנה מקדש בירושלים"? – ש"במקומו" רומז גם על מקומו של מלך המשיח בזמן הגלות (לפני ש"הרי זה משיח בודאי"), היינו, שבהיותו בגלות (ששם יושב⁵ וממתין ומצפה לגאול את בני ושכינה עמהן מהגלות) בונה מלך המשיח מקדש (מעט) שהוא מעין ודוגמת המקדש שבירושלים (כמו "בי כנישתא דשף ויתיב"³, "שנסע מקדש וישב שם"), בתור הכנה למקדש העתיד, שיתגלה תחילה שם, ומשם ישוב (עם הקב"ה ובני"י) לירושלים.

. . . ואולי יש לומר, שמ"ש במדרש⁶ ש"בשעה שמלך המשיח בא עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם", קאי על גג בית המקדש דמקדש מעט שבחוץ לארץ⁷ שהוא במקום המקדש בירושלים ("שנסע מקדש וישב שם"), כי, לאחרי שמקדש העתיד יתגלה וירד למטה לא יהי צורך להשמיע לישראל "הגיע זמן

---

(1) פרש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. ועוד.

(2) ערוך ערך שף (הובא בחדא"ג מהרש"א מגילה כט, א).

(3) מגילה כט, א.

(4) ספ"א.

(5) ראה סנהדרין צה, א: "יתב אפיתחא דרומי".

(6) יל"ש ישעי' רמז תצט.

(7) ועפ"ז יומתק הדיוק "עומד על גג בית המקדש" – ש"גגות . . . לא נתקדשו"

(רמב"ם הל' ביהב"ח פ"ו ה"ז), שרומז על חו"ל בערך לקדושת א"י.

גאולתכם".

... יש לבאר כהנ"ל בנוגע ל"בית רבינו שבבבל" בדורנו זה – ביתו

(בית הכנסת ובית המדרש) של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו:

... בדור זה, דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה,

מסיימים ומשלימים "מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות"⁸ לעשות מארץ העמים ארץ ישראל גם במקום היותר תחתון דארץ העמים, חצי כדור התחתון (שבו לא הי' מתן תורה⁹), אשר, ע"י העלאת המקום היותר תחתון מעלים גם את כל שאר המקומות דארץ העמים¹⁰, וענין זה נעשה ע"י "בית רבינו" שבחצי כדור התחתון, שממנו אורה יוצאה לכל העולם, לעשות מהעולם כולו (עד לפנה הכי נדחת בקצוי תבל) ארץ ישראל, שזהו"ע ד"עתידה ארץ ישראל שתתפשט בכל הארצות"¹¹, ו"עתידה ירושלים שתתפשט בכל ארץ ישראל"¹¹, שבה יוקבעו כל בתי כנסיות ובתי מדרשות שבכל העולם כולו מחובר לבית המקדש, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, נשיא הדור, שהוא המשיח (גואלן של ישראל) שבדור, ועוד וג"ו עיקר, שהוא הנשיא דתורת החסידות¹², אשר, ע"י הפצתה חוצה ("יפוצו מעינותיך חוצה", עד לחוצה שאין חוצה ממנו, בכל קצוי תבל) פועלים ביאת מלכא משיחא¹³.

ועפ"ז מובן גודל העילוי ד"בית רבינו" – "מקדש מעט" העיקרי

בגלות האחרון, "שנסע מקדש וישב שם", ולכן "הרי הוא מקום המקדש גופי' דלעתידי", ולא עוד אלא שבו יתגלה מקדש העתיד, ומשם ישוב

(8) תניא רפ"ז.

(9) ראה אגרות יקודש אדמו"ר מוהרי"צ ח"ב ע' תצב ואילך. וש"נ.

(10) "כמו בהגבהת כותלי בית שצריכים להתחיל להגבי' הקורה התחתון דוקא ואז ממילא יוגבהו העליונים הימנו, משא"כ אם הי' מתחיל מאמצע הכותל לא הי' מגבי' התחתונים" (תו"א בראשית ד, רע"א).

(11) ראה ספרי דברים בתחלתו. פס"ר פ' שבת ור"ח. יל"ש ישעי' רמז תקג.

(12) להעיר, שתורת החסידות היא בחי' היחידה שבתורה (ראה קונטרס ענינה של תורת החסידות), הקשורה עם בחי' היחידה שבישראל, נשמתו של משיח צדקנו (רמ"ז לזח"ב מ, ב. ועוד).

(13) אגה"ק דהבעש"ט – כש"ט בתחלתו.

לירושלים (כנ"ל).

ויש להוסיף, שענין זה מרומז גם בשמו¹⁴ של "בית רבינו" שבדורנו: "רבינו" – ב' שמותיו רומזים על הגאולה: שמו הראשון – יוסף – ע"ש "ביום ההוא יוסיף אדניי שנית ידו לקנות את שאר עמו אשר ישאר מאשור וממצרים גו' ומאיי הים גו' ואסף נדחי ישראל ונפוצות יהודה יקבץ מארבע כנפות הארץ"¹⁵, ושמו השני – יצחק – ע"ש הצחוק והשמחה ששלימותה בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, כמ"ש¹⁶ "אז ימלא שחוק פינו", "אז" דייקא, לעתיד לבוא¹⁷, כשיאמרו ליצחק (דוקא) "כי אתה אבינו"¹⁸.

ו"בית (רבינו)" – מספרו שבע מאות ושבעים¹⁹, וע"ש מספר זה נקבע שמו אשר יקראו ל"בית רבינו" בפי כל ישראל, "770"²⁰, שמספר זה הוא הגימטריא ד"פרצת", ע"ש "ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה"²¹, שרומז שמבית זה אורה יוצאה לכל ד' רוחות העולם, ובאופן של פריצת גזר, שכל ד' רוחות העולם מתעלים לדרגת ארץ ישראל ("עתידה ארץ ישראל שתתפשט בכל הארצות"), כולל ובמיוחד שכל בתי כנסיות ובתי מדרשות שבכל העולם נקבעים בארץ ישראל ומתחברים לבית המקדש, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, עליו נאמר²² "פרצת עליך

14) כידוע שהשם מורה על תוכנו ומהותו של הדבר הנקרא בשם זה (תניא שעהיה"א ספ"א. וראה בארוכה תשובות וביאורים (קה"ת תשל"ד) ס"א וש"נ).

15) ישעי' יא, יא-יב.

16) תהלים קכו, ב.

17) משא"כ בזמן הגלות, ש"אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעוה"ז, שנאמר אז ימלא שחוק

פינו" (ברכות לא, א).

18) ישעי' סג, טז. שבת פט, ב.

19) להעיר מהנהגת גדולי ישראל שלמדו רמזים והוראות בעבודת ה' גם מעניני חול כיו"ב (כמו מספר הקרון במרכבת המסע, שהו"ע עראי, ועאכו"כ בנוגע לבית קבוע), ובפרט בנדוד"ד שהמספר נעשה שמו של הבית, כבפנים.

20) הן בלשון הקודש – שבע מאות שבעים, הן באידיש – זיבן זיבעציק, והן בלשון המדינה

(אנגלית) – "סעווען סעווענטי".

21) ויצא כה, יד.

22) וישב לה, כט.

פרץ", ודרשו חז"ל²³ "זה משיח, שנאמר²⁴ עלה הפורץ לפניהם"²⁵.

... בשלימות דמספר שבע (שבע מאות ושבעים) נרמזת גם שלימות עבודתו של רבינו במשך כל ימי חייו, שבע עשירות שנים, שבעים שנה (תר"ם – תש"י), ועד לגמר ושלימות עבודתו בעשור השביעי בחצי כדור התחתון (מהבית שמספרו שבע מאות ושבעים), כולל גם המשך העבודה בשנים שלאח"ז ע"י דור השביעי, "כל השביעין חביבין"²⁶ – עי"ז נעשית השלימות דמעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות בכל שבעת הארצות שבעולם, ותיכף ומיד "יוסיף אדניי שנית ידו גו' ואסף נדחי ישראל גו'", עי"ז ש"פּרצת (בגימטריא שבע מאות ושבעים) עליך פרץ", "עלה הפורץ לפניהם".

ובכל זה ניתוסף הדגשה יתירה בתקופה האחרונה:

העבודה דהפצת התורה והיהדות והמעיינות חוצה מ"בית רבינו" (770) הולכת ונמשכת וביתר שאת וביתר עוז גם לאחרי (עשר שנים האחרונות ב)חיים חיותו בעלמא דין, יותר מארבעים שנה (תש"י – תש"נ), באופן ד"נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"²⁷, ונמצא, ש"בית רבינו" (770) הוא בבחינת "תלפיות", "תל שכל פיות פונים בו"²⁸, יותר מיובל שנים (ת"ש – תש"נ), "עד עולם"²⁹.

וענין זה מודגש עוד יותר כשרואים במוחש שהולך וניתוסף ביתר שאת וביתר עוז במספר בנ"י שבאים ל"בית רבינו", "ברוב עם הדרת מלך"³⁰ (כולל גם "מאן מלכי רבנן"³¹, ובפרט נשיא (מלך) הדור), ונעשה

(23) אגדת בראשית ספס"ג. וראה ב"ר ספפ"ה ובפרש"י.

(24) מיכה ב, יג.

(25) ולהעיר, ש"בית משיח" בגימטריא "פרצת" (770). ודו"ק.

(26) ויק"ר פכ"ט, יא. וראה ד"ה באתי לגני ה'ש"ית בתחלתו. ובארוכה – ד"ה זה תשי"א.

(27) תבוא כט, ג.

(28) ברכות ל, א.

(29) שמואל"א א, כב ובפרש"י. ירושלמי ברכות פ"ד ה"א. וראה קידושין טו, א. מכילתא

ופרש"י משפטים כא, ו.

(30) משלי יד, כח.

(31) ראה גיטין סב, סע"א. זח"ג רנג, ב – ברע"מ.

צורך והכרח להגדיל ולהרחיב עוד יותר את „בית רבינו“, ועד להגדלה והרחבה שהיא באופן דפריצת גדר, „פריצת“ (בגימטריא 770), כמו בנין בית חדש³².

וע"פ האמור לעיל ע"ד גודל העילוי ד„בית רבינו שבבבל“ – ש„נסע מקדש וישב שם“, והוא מקום המקדש גופי דלעתיד, ועד שבו יתגלה מקדש העתיד ומשם יחזור לירושלים – מובן גודל הזכות דכאו"א מישראל להשתתף בגופו ובממונו³³ (וכל המרבה הרי זה משובח) בבניית „בית רבינו שבבבל“, כהכנה לירידת והתגלות מקדש העתיד תיכף ומיד ממש.

(קונטרס בענין מקדש מעט זה בית רבינו שבבבל - סה"ש תשנ"ב ע' 465)

32) ועד להנחת אבן פינה.

[בערב ח"י אלול שנת תשמ"ח נערכה הנחת אבן פינה (להגדלת והרחבת) בית הכנסת ובית המדרש דליובאוויטש שבליובאוויטש, במעמד כ"ק אדמו"ר שליט"א, שהניח האבן פינה בידי הק'. המו"ל].

33) ע"ד ובדוגמת בית המקדש – ש„הכל חייבין לבנות ולסעד בעצמן ובממונם כו" (רמב"ם הל' ביהב"ח פ"א הי"ב).

להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית! האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind> יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

לזכות
התגלותו של הרבי מלך המשיח

*

נתרם ע"י

הרוצה בעילום שמו

לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

היי שותף בהפצת עניני "משיח וגאולה"!!!
להקדשות ולפרטים נוספים:
טל.: 753-6844 (718) או 934-7095 (323)
אימייל: info@torah4blind.org

Be A Partner
In Spreading *Inyonei Moshiach U'geula!!!*
To Dedicate This Publication
In Honor Of Your Family Or A Loved One
For More Info. Call:
(718) 753-6844 or (323) 934-7095
or email: info@torah4blind.org

For this and other books on Moshiach & Geulah, go to:
<http://www.torah4blind.org>

TO DEDICATE AN ISSUE IN HONOR OF A LOVED ONE, CALL (323) 934-7095

הכתובת להשיג השיחות באינטרנט:
<http://www.torah4blind.org>